ధీరావాహికం

వాళ్ళిద్దరూ ఒకళ్ళనొకళ్ళు మోసం చేసుకుంటారు. ఒకళ్ళ కొకళ్ళు ప్రాణం పోసుకుంటారు. సరిగ్గా రెండేళ్ళ క్రితం పింపోడువలస నుంచి రథమేణి, నిమ్మగుడ నుంచి రత్నమణి గాలికొండపురానికి వలస వచ్చారు.

కొండలకి కిందనున్న శృంగవరపుకోట, కొత్తవలస, విజయనగరం లాంటి చోట్ల కెళ్ళి బియ్యం, ఉప్పు, కందిపప్పు, చీరలూ, చిన్నపిల్లల బట్టలూ, సీవండి గిన్నెలూ టోకుధరకి కొనుక్కుని వచ్చి గాలికొండపురం, సుంకరమెట్ట, పిప్లిగుడలలో జరిగే సంతలో దుకాణాలు పెట్టి అమ్ముతుంటారు.

అడవుల మధ్యలోనూ, కొండల దిగువల్లోనూ ఉన్న పులుగుడ- బోయిగుడ- కివర్ల- బందవలస- జాలాడ లాంటి మారుమూల గ్రామాలనుంచి వచ్చే గిరిజనులు కమలాఫలాలూ, చింతపండూ, కుంకుడు కాయలూ, ఒలిసి గింజలకి పట్నాలనుంచి తెచ్చిన సామాన్లు అమ్ముతుంటారు. పాపం మన తెగవాళ్లే అన్న ఆలోచన లేకుండా అక్కడి అమాయకమైన ఆటవికుల్ని దబాయించి దగా చేసి అమ్మకాలు సాగిస్తుంటారు. అలా వాళ్ళ దగ్గర సంపాయించిన పంటల్నీ, గింజల్నీ తిరిగి పట్నాల్లో అమ్ముతుంటారు.

అస్తమానం పట్నాలు తిరిగి రావడం వల్ల అక్కడి షాకులూ, షావుకార్ల దగ్గర పదే పదే బేరాలు చెయ్యడం వల్ల వాళ్ళ తెలివితేటలూ బాగా నేర్చారు వాళ్ళిద్దరూ.

క్రిష్ణమూర్తిని మొట్టమొదటిసారిగా సిమిలిగుడ సంతలో చూసింది రత్నమణి.

ఈమధ్య కాలంలో ఆ ప్రాంతాన విషజ్వరాలు విపరీతంగా వచ్చి దారుణంగా చనిపోతున్నారు జనం. శిమిలిగుడ సంతలో చిన్న శిబిరం లాంటిది వేసుకుని నిలబడ్డ క్రిష్ణమూర్తి అక్కడికి వచ్చిన గిరిజనులందరికీ విషజ్వరం అనేది రాకుండా ముందుజాగ్రత్తగా ఇంజక్షన్లు చేస్తున్నాడు. ఎవరన్నా డబ్బులు ఇవ్వబోతుంటే ససేమిరా వద్దంటున్నాడు.

ఏ ఆదాయం ఆశించకుండా ఈ పని ఎందుకు చేస్తున్నాడీ పట్నం మనిషి? అనుకుంది అతన్ని చూస్తున్న రత్నమణి. రథమేణి దగ్గరకెళ్ళి అదే అడిగింది రత్నమణి.

"వేసుకున్న బట్టలూ అవీ చూస్తుంటే డబ్బున్న వాళ్ళా ఏ మాత్రం కనబడ్డంలేదు. కనీసం మందుల ఖర్చులక్కూడా తీసుకోవడంలేదు కదా?" అతన్నే చూస్తూ ఎదురు ప్రశ్న వేసింది రథమేణి.

అతనలా ఎందుకు చేస్తున్నాడో ఏమాత్రం బోధ పడ్డం లేదా ఇద్దరికీ. అప్పుడప్పుడూ ఏసుప్రభువు మతంవాళ్ళు వస్తుంటారు ఆ ప్రాంతానికి. ఊరికే చాలా వస్తువులిచ్చి తమ మతంలో చేరమంటారు వాళ్ళు. ఇతను ఆ బాపతు మనిషిగానీనా అని ఆరాతీస్తే కాదని తెలిసింది. పోనీ ప్రజలకి ఉచితంగా సేవ చెయ్యాలంటే కాస్త స్తోమతు కావాలి.

ఏమీ లేని, ఏమీ కాని ఈ మనిషి ఆ పని ఎందుకు చేస్తున్నట్టు?...ఏది ఏమైనప్పటికీ ఇతను ఆశిస్తున్నది మాత్రం ఏదో ఉంది అనిపించింది.

చీకటి పడుతోంది.

చుట్టూ ఉన్న కొండల్లోంచి వీచే చలిగాలి ఆ సంతలోకి కూడా వచ్చింది.

సంతలో జనం పల్చబడుతున్నారు.

ఇలాయిబుడ్లూ, పెట్రోమాక్స్ లైట్లు, హరికెన్ లాంతర్లు గల దుకాణాల వాళ్ళు తప్ప తక్కిన వాళ్ళంతా సర్దేసుకుంటున్నారు. పెట్రోమాక్స్ లైటు సౌకర్యం లేకపోవడంతో తన టెంట్ విప్పేసి ఒకచోట కూర్చున్న క్రిష్ణమూర్తి దగ్గరకొచ్చిన రత్నమణి, రథమేణి చాలా ప్రశ్నలు వేశారు.

కడప దగ్గరున్న రాజంపేట వాళ్ళ ఊరట. ఆరెంపీ సర్టిఫికెట్టుందిట. ఈ ప్రాంతంలో ప్రజలకి ఉచితంగా వైద్యంచేసి ఇక్కడ స్థిరపడిపోదామని వచ్చాడట.

ఈ రాత్రికి ఈ ఊళ్ళో ఎక్కడుండాలా అని ఆలోచిస్తున్నాడట.

"వైద్యం ఊరికే చేస్తున్నావ్... మందులన్నీ అయిపోతే ఏం చేస్తావ్?" అడిగింది రత్నమణి.

"అప్పుడు నా పరిస్థితి చూసిన జనమే సాయం చేస్తారను కుంటున్నాను" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

అతనెంత నిజాయితీగా మాట్లాడుతున్నా మొత్తానికి అతనేదో ఆశిస్తూనే ఇక్కడి కొచ్చాడనిపించింది రథమేణికి. అదేమాట అతనితో అనేసింది.

"అబ్బే మీరు తప్పుగా అంచనా వేస్తున్నారు నా గురించి" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"మీరు ఇక్కడ ఉండటానికి లాడ్జింగులయ్యీ ఉండవు. కనీసం డాబా ఇల్లు గలవాళ్ళు కూడా లేరు ఇక్కడ. మాది ఇక్కడికి దగ్గర్లోనే వున్న గాలికొండ పురం. ఈ రాత్రికి మా ఇంట్లో ఉంటానంటే మీ ఇష్టం" అంది రథమేణి.

కాస్సేపు తటపటాయించిన క్రిష్ణమూర్తి చాలా ఇబ్బందిపడుతూనే వాళ్ళకూడా వెళ్ళాడు.

ఆ రాత్రికి ఆ ఇద్దరితోనూ కాస్త స్నేహం కలిసింది. ఒక వారంరోజుల పాటు వాళ్ళింట్లోనే ఉండిపోయాడు. ఈ వారం రోజులూ వాళ్ళకూడా సంతలకెళ్ళి ఫ్రీ మెడికల్ సర్వీసు చేస్తూనే వున్నాడు.

దగ్గర్లో ఉన్న దుమ్రిగుడా అనే ఊళ్లో ఒక గిరిజన స్త్రీకి కడుపులో బిడ్డ అడ్డంపడి ప్రసనం కనాకష్టమైతే రాత్రికి రాత్రే ఆమెని గాలి కండపురంలో ఆగే పాసింజరెక్కించి పట్నం తీసుకెళ్ళడంతో క్రిష్ణమూర్తి మీద అక్కడివాళ్ళకి కాస్త గుర్తింపు ఏర్పడింది.

క్రిష్ణమూర్తి సంతల కెళ్ళినప్పుడు మీరెక్కడ ఉంటున్నారని జనం అడిగితే మధ్యలో కొచ్చేసిన రథమేణి, రత్నమణి "మా ఊళ్ళో...మా ఇంట్లోనే" అని చెప్పేవాళ్ళు.

★★★

కేవలం ఇద్దరికి మాత్రమే సౌఖ్యంగా ఉండటానికి పనికొచ్చే రెల్లుగడ్డి పాక అది. ఇద్దరమే ఉంటాం గదా అన్న ఆలోచనతో ఇనప్పెట్టెలా కట్టుకున్న ఆ పాకని పేడతో అందంగా అలుక్కుని ముగ్గు పెట్టుకున్నారు. ఇప్పుడు చేరిన మూడో మనిషి ఒక మూల ముడుచుకు పడుకున్నా అర్ధరాత్రి అయ్యేసరికి అతని చెయ్యో, కాలో ఆ ఇద్దరాడాళ్ళకీ తగిలి కోరికలు చింతనిప్పుల సెగల్లా రగులుకోవడం మొదలెట్టాయి. అలాంటి విషను పరిస్థితులెన్ని ఏర్పడ్డా సభ్యతగా ఒక పద్ధతిలో పడుకునేవాడు. ఎలాంటి ఆవేశం కలగనట్టే ప్రవర్తిస్తున్నాడు- నిజమేనా అనిపించేది వాళ్ళకి.

సరిగ్గా వారం తర్వాత ఆ రెల్లుగడ్డి పాక దగ్గరకి రావడం మొదలెట్టారు జనం.

పాకముందు హాస్పిటల్ పేరు రాసిన ఒక బోర్డు, దాని పక్కనే ఒక హుండి పెట్టాడు. వచ్చినవాళ్ళని నోరు మెదిపి ఏమీ అడక్కుండా వైద్యం చేస్తూనే ఉన్నాడు. ఎవరన్నా ఏంటిదీ అనడిగితే ఒక హాస్పటల్ కట్టుకుని ఈ కొండల మధ్య ఉండిపోవా లనుకుంటున్నట్టు మాత్రం చెప్పేవాడు. ఉన్నవాళ్ళు హుండిలో ఏవన్నా వేసేవారు; లేనివాళ్ళు లేదు.

★★★

గాలి కొండపురంలో ఆగే పాసింజరెక్కి సరుకు కొనుగోలుకు బయల్దేరినప్పుడు "ఏమో అనుకున్నాను తెలివైనోడు క్రిష్ణమూర్తి డాక్టరు" అది రత్నమణి.

"ఏం చూసి అంటున్నావ్?" అడిగింది రథమేణి.

"ఇంజక్షన్ చేసి రెండురూపాయలు అడిగితే చేయించు కున్నవాడికి అక్కడితో పోద్ది. కానీ ఇక్కడ హుండిపెట్టాడు."

"హాస్పటల్ కడతానంటున్నాడు కదా?"

"ఎప్పుడు?"

"ఎవరి దగ్గరో అన్నాడట... అంతా కలిసొస్తే వచ్చే సంవత్సరం అని."

"అంటే వచ్చే ఏడు దాకా హుండీ తియ్యడు. సిమ్మెంటుతో కడతాడా, అద్దాలతో కడతాడా? పచ్చి వెదుళ్ల పాకేసి జమ్ముగడ్డి నెయ్యడాని కెంత? వుద్ది." రత్నమణి విశ్లేషణకి ఆలోచనలో పడింది రథమేణి.

జనానికి కావలసింది గోరంత చేస్తూ, తన క్కావలసింది కొండంత లాక్కునే తెలివైన క్రిష్ణమూర్తి ఈ అరణ్యంలోకి రావడం నిజంగా తన లాంటి వాళ్ళ అదృష్టం. ఇంత గొప్పవాణ్ణి నా అనిపించుకోకుండా పోవడం నేరం. అటువైపునుంచి రత్నమణి కూడా ఇదేదారిలో ఆలోచిస్తుందని తెలీని రథమేణి ఆలోచనలు అలా సాగుతున్నాయి.

★★★

తన పినతల్లికూతురు రజస్వల అయింది రమ్మని కబురొస్తే సొంత ఊరయిన నిమ్మగుడ బయల్దేరింది రత్నమణి. సంతకని బయల్దేరిన రథమేణి ఒక అడవికోడి పట్టుకుని మధ్యాహ్నానికే ఇంటికొచ్చే సరికి బాగా ముసురు పట్టేసింది. ఎక్కడా ఆగకుండా వీస్తున్నాయి తూరుపుగాలులు. హరిబొందు అనేకుర్రాణ్ణి పిలిచి రాత్రికి సొలప కల్లుకుండ సంపాయించమని పురమాయించింది.

సాయంత్రం కాకముందే చీకటి పడిపోయింది. సన్నగా మొదలయిన వర్షం జల్లు క్షణాల కాలంలో ఉధృతమై పోయింది. కొండలమీద వున్న టేకు వృక్షాలు, యూకలిప్టస్ ప్లాంటేషన్లు ఇష్టానికి ఊగిపోతున్నాయి. కాఫీ తోటలున్న ప్రాంతమంతా చీకటిమయం అయిపోయింది.

ఉడుకునీళ్ళు పోసుకుని మంచి వాసనొచ్చే సబ్బుతో స్నానంచేసి రథమేణి చెక్క పెట్టె లోపల దాచుకున్న నైలెక్స్ చీర తీసి కట్టుకుంటుండగా వచ్చేసింది పురమాయించిన సొలప కల్లుకుండ. అది పట్టుకుని క్రిష్ణమూర్తి దగ్గరకొచ్చింది.

"చూస్తుంటే తుపానులాగుంది కల్లు తాగుదామా ఇవాళ?" అంది.

"రత్నమణికూడా ఉంటే బాగుండును?" అన్నాడు.

"అది లేనప్పుడే బాగుంటుంది... రా తాగుదాం."

"ముందు నువ్వు మొదలెట్టు."

సగం తాగేసిన ముంత అతని కందించింది. "అలవాటులేని వ్యవహారం ఇంకొంచెం తాగు" అన్నాడు.

సొలపకల్లు మహత్యం చిత్రమైంది. తాగడం మొదలెట్టాలే కాని ఇక ఆపబుద్ధి కాదు. మళ్ళీ తాగడం ప్రారంభించిన ఆమెని మాటల్లో పెట్టాడు. అందులో పడ్డ ఆమె తనకి తెలీకుండానే కుండలో ఉన్నది మొత్తం తాగేసింది. తాగుతూ మాట్లాడ్డం వల్ల తలకి బాగా ఎక్కింది నిషా. మామూలు మాటల్లోంచి శృంగారానికి సంబంధించిన అంశాలు మాట్లాడ్డం మొదలెట్టిన రథమేణి ఒంటిమీది నైలెక్స్ చీర నెమ్మదిగా ఊడిపోవడం మొదలెట్టింది. తను వివస్త్రని అవుతున్నానన్న సంగతి ఏ మాత్రం పట్టించుకోకుండా అతని శరీరంమీద చేతులేసింది. మృదువుగా మాట్లాడుతూ మొత్తంమీద ఆమెనుంచి తప్పించు కున్నాడా వర్షంరాత్రి.

మర్నాడు పొద్దుటికి తెలివొచ్చిన రథమేణి రాత్రి అతని నిగ్రహాన్ని,నిజాయితీని గుర్తు చేసుకుని ఆశ్చర్యపోయింది. నిజంగా ఇతను నిజాయితీపరుడే! ఇంకెప్పుడూ ఇతని దగ్గరలా ప్రవర్తించకూడదు అనిపించింది. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఇతను నా సొంతం కావాలని కూడా అనిపించింది.

★★★

ఆ దండకారణ్యంలో మరీ మారుమూల నున్న కుగ్రామాల్లో జనం తనుంటున్న గాలికొండపురానికి రావడం ఇబ్బందవుతుందన్న విషయం గ్రహించిన క్రిష్ణమూర్తి విజయనగరం వెళ్ళి ఒక గుర్రం కొనుక్కొచ్చి ప్రతిరోజూ సాయంత్రం దానిమీద లోపలున్న గ్రామాలన్నీ తిరిగివస్తుంటే పరిసరాల్లో జనానికి తన మీద అపారమైన విశ్వాసం ఏర్పడింది.

అలా గుర్రం ఎక్కి తిరుగుతున్న క్రిష్ణమూర్తి యువరాజులా అనిపించాడు రత్నమణికి.

మొన్న తను ఊళ్ళో లేనప్పుడు రథమేణి చర్య అప్పుడే తన చెవుల్లో పడ్డంతో ఇతను ఆడదాని ఉద్రేకానికి లొంగే బాపతు కాదు అనుకుంది.

నిజంగా అలాంటి మనిషే అయితే ఇన్నాళ్ళనుంచి ఇద్దరి మధ్యా పడుకుంటున్నాడు.

ఏనాడైనా చలించాడా? వెర్రి రథమేణి తను లేనప్పుడు తనని మోసం చేసి ఎంత వెర్రిపని చేసింది అనుకుంది.

ఒక మంచు కురుస్తున్న వెన్నెల రాత్రి క్రిష్ణమూర్తి దగ్గరకొచ్చిన రత్నమణి "అలా లోయలోకి షికారు తీసుకెళ్ళకూడదా నన్ను" అంది.

సరే అని లోయలోకి తీసుకెళ్ళా డామెని.

పగలే జన సంచారం వుండని ఆ లోయలో ఆ వెన్నెలరాత్రి వేళ వాళ్ళిద్దరే కూర్చుని వున్నారు.

జనాన్ని తనెలా మోసం చేసి సంపాయించగలదో, లౌక్యం అనేది ఇంకా తనకి ఎంత బాగా తెలుసో క్రిష్ణమూర్తికి వివరించిన ఆ స్త్రీ "నువ్వుకూడా తెలివైన మోసగాడివే కనక మనిద్దరం ఒక్కటైతే రాజురాణీల్లాగా పదికాలాలపాటు ప్రాంతాన్ని పరిపాలించొచ్చు" అంది.

గట్టు తెగిన గోస్తనీ నదిలా ఆమెని మొత్తం వాగనిచ్చి "బాగా పొద్దోయింది మరి బయలుదేరదామా" అన్నాడు మృదువుగా.

మరీ రెచ్చిపోయిం దామె దాంతో.

ఏ విధమైన ఆవేశానికి గురవ్వకుండా నవ్వుతూనే వున్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

కాస్సేపటికి బూతులుకూడా మొదలెట్టింది.

ఆ వెన్నెలలో అలా నవ్వుతూనే వున్నాడు తప్ప ఎలాంటి సమాధానం లేదు.

బాగా తెల్లావారాకా ఆమెని తీసుకెళ్ళి ఇంటికాడ దింపేశాడు.

ఆ ఇద్దరాడాళ్ళలో ఏ ఒక్కరికి లొంగడం లేదు. క్రిష్ణమూర్తి. అతను నా మనిషంటే నా మనిషని కొట్టుకు చచ్చిపోతున్నారు.

ఒకళ్ళకి తెలీకుండా ఒకళ్ళు గేలాలు వేస్తూనే వున్నారు అతనిమీద.

అతనుమాత్రం వాళ్ళ ఆవేశానికి, వెర్రిచేష్టలకీ అతీతంగా ఉంటూ తనే ఆశయంతో ఈ ప్రాంతాని కొచ్చాడో దానికోసమే నిరంతరం కృషి చేస్తున్నాడు.

★★★

హుండీలో పోగయిన డబ్బు మొత్తం అణాపైసల్తో లెక్క కట్టాడు. వాటిలో ఒక పైసా తనకోసం ఉంచుకోకుండా కొత్తవలస వెళ్ళి ఇటుకా, సిమ్మెంటూ, ఇనుప ఊచలూ కొన్నాడు. లక్కవరపుకోట వెళ్ళి తాపీ మేస్త్రులను తీసుకొచ్చాడు.

కొన్నాళ్ళకి ఒక చక్కని హాస్పిటలు తయారైంది ఆ ప్రాంతంలో. అదంతా చూసిన స్త్రీలిద్దరూ క్రిష్ణమూర్తి గురించి వేసిన తమ అంచనాలు తారుమారయ్యాయి అనుకున్నారు. ఇతను వాళ్ళనుకున్న మోసగాడుకాదు. ఒక సత్సంకల్పంతో ఇక్కడికొచ్చిన నిజాయితీ పరుడనుకున్నారు.

ఆడవాళ్ళ కాన్పుల విషయంలో వస్తున్న సమస్యలు గ్రహించి శమంతకమణి అనే ఒక నర్సుని తీసుకొచ్చాడు. నిజమే ఇతను మనలాంటి అడవి మనుషుల కెందుకు సొంతమవుతాడు?

ఆడాళ్ళ కురుపులు కడుగుతూ, పురుళ్ళు పోస్తున్న ఆ నర్సునే పెళ్ళాడతాడు త్వరలో. ఆముదం వాసనేసే మనం ఎలా పనికొస్తాం.

అసలతన్ని సొంతం చేసుకోవాలని వేసిన అంచనా ఎంత తప్పు అనుకున్నారు వాళ్ళిద్దరూ.

★★★

ఆరోజు...

చల్లటిగాలి వీస్తోంది గాలికొండపురంలో.

ఆ ఊరిజనం, ఆ చుట్టుపక్కల ఊళ్ళ జనం ఆంజనేయ స్వామి గుడి చుట్టూ గుమిగూడి పోయి వున్నారు. వాళ్ళంతా సంబరం చేసుకోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్నట్టున్నారు.

కొద్దిక్షణాల్లో ఏవో ప్రభలు జరగబోతాయి అన్న వాతావరణం కనిపిస్తోం దక్కడ.

చిలకలగడ్డ సంతనుంచి అప్పుడే ఊళ్ళోకొచ్చిన వాళ్ళిద్దరికీ ఏమాత్రం అర్థంకావడం లేదు.

ఎవర్నడిగినా ఆంజనేయస్వామి గుడి దగ్గరకి రండి మీకే తెలుస్తుంది అంటున్నారు.

అక్కడేముంది?

ఏంతెలుస్తుంది అన్న ఉత్కంఠతో దేవుడి గుడి వున్న గాలికొండ ఎక్కిన వాళ్ళు అక్కడ జరుగుతున్న దృశ్యం చూసి అవాక్కయి నిలబడిపోయారు.

క్రిష్ణమూర్తి పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాడు.

పెళ్ళి జరుగుతుంది వాల్తేరు నుంచి వచ్చిన ఆ నర్సుతో కాదు.

అడవిలో చెట్లకి కాసే పళ్ళు కోసుకుని, పుల్లలు ఏరుకు బతికే బీద గిరిజన స్త్రీ అయిన సుంకి దుర్గ కూతురు పద్మతో.

ఈ మారుమూల జనానికి సేవలు చెయ్యడాని కొచ్చాడు. ఆఖరికి అర్ధణా ఇచ్చినా వద్దని రాత్రీపగలూ తేడా తెలీకుండా సేవలుచేస్తూ, చివరికి ఈ జాతిలో పిల్లనే పెళ్ళిచేసుకుని ఇక్కడి ఆదిమవాసుల్లో ఒకడయ్యాడు.

స్వార్థం అంటే ఏమిటో తెలీదు ఇతనికి. నిజాయితీకి నిర్వచనం చెప్పాలంటే క్రిష్ణమూర్తి పేరే చెప్పాలి.

పొగుడుతున్న జనంలో రథమేణి, రత్నమణి కూడా చేరారు. అతనిగురించి వేసిన అంచనాలన్నీ నిజంగా తారుమారయ్యాయి. ఎలాంటి లోపం ఎంచుదామన్నా ఏదీ దొరకడం లేదు అతన్లో.

అపార్థం చేసుకున్నాం... నిజంగా అతను మహానుభావుడే అన్న స్పృహవచ్చిన వాళ్ళిద్దరూ అందరికంటే ఎక్కువగా పొగడ్డం మొదలుపెట్టా రతన్ని.

కానీ-ఆ అరణ్యానికి మధ్యలో వేల ఎకరాల్లో వున్న భూములూ, కొండలూ సొంతం చేసుకునే హక్కు ఒక్క గిరిజనుడికే వుంది.

కిందనుంచి వచ్చిన గిరిజనేతరుడు కొందామన్నా ఒప్పుకోదు ప్రభుత్వం.

కనీసం చిన్నఇల్లు నిర్మించుకునే హక్కుకూడా లేదు కిందివాడికి. మరి సొంతం కావాలంటే...

అక్కడి గిరిజనుల్లో ఒకడు కావాలి.

గాలికొండపురం చుట్టుపక్కలున్న కొండల్లో విలువైన వజ్రాలు చాలా పడుతున్నాయి.

వీటి గురించి బాగా తెలుసుకున్న క్రిష్ణమూర్తి మామూలు మనిషిగా అక్కడి కొచ్చాడు.

ఒక ఉత్తముడైన, నిజాయితీపరుడైన డాక్టరుగా పేరు సంపాదించాడు.

తను తప్పు చేసినా, కాదు రైటు అని జనం తిరగబడేంత గొప్ప పేరు సంపాదించాడు.

తెలివైన స్త్రీని పెళ్ళిచేసుకుంటే భవిష్యత్తులో వచ్చే సమస్యలేంటో ముందే గ్రహించడంతో అలాంటి వాళ్ళని దూరంగా వుంచి, అమాయకమైన గిరిజన యువతి పద్మని పెళ్ళి చేసుకున్నాడు.

కానీ అతను నర్సుగా వచ్చిన శమంతకమణిని అంతకుముందే పెళ్ళిచేసుకున్నాడన్న విషయం అక్కడి అమాయకమైన జనానికే కాదు; తెలివైన రత్నమణి, రథమేణిలక్కూడా తెలీలేదు.

అప్పటికే కాదు; ఎప్పటికీ తెలీలేదు.

('స్వాతి' సపరివారపత్రిక 17-10-1997) ✳